

Slovo: 30. K čemu jsou dobré trůny

Trůn tam v tom nebeském svatostánku je momentálně odstaven v rohu. Už dávno je po inauguraci.



Slovo

K čemu jsou dobré trůny

čtení: Židům 1, 1 - 5

1 Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků;
2 v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky.
3 On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všechno svým mocným slovem. Když dokonal očistění od hříchů, usedl po pravici Božího majestátu na výsostech
4 a stal se o to vznešenějším než andělé, oč je převyšuje jménem, které mu bylo dáno.
5 Komu kdy z andělů Bůh řekl: ‚Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil!‘ A jinde se praví: ‚Já mu budu Otcem a on mi bude Synem.‘

Sestry a bratři, nevím, jestli jste si někdy zkusili, jak se sedí na trůnu. Když tak se stavte, protože my doma jeden trůn máme. Sice na to nevypadá, je to jen obyčejná židle, ale má v sobě něco, co dělá židli trůnem. Područky. Takové ty podpěry, na nichž spočínou ruky monarchy a on pak s napřímenou hlavou vypadá majestátně.

Naše židle ovšem postrádá zvýšené opěradlo, o něž se může panovníkova hlava opřít, a také chybí správná podnožka neboli štokrle. Ke skutečnému trůnu má židle s područkami ještě dost daleko, ale jisté náznaky panovnické sedačky tam jsou.

Musím se vám s něčím svěřit. Tuhle židli nesnáším. Není k ničemu. Když se s ní přisunete k prostřenému stolu, jste jak ve vězení. A když sedíte ve volném prostoru místnosti, područky vám brání v pohybu na obě strany.

Trůn je prostě určený k tomu, aby na něm člověk majestátně tůnil a ani se nehnul, aby udílel příkazy a nechal se obsluhovat, aby sledoval, co se kolem děje a případně do éteru vypouštěl nějaká svá moudra.

Co si budem povídat, tenhle kus nábytku už není stavěný pro dnešní dobu. Před pár desítkami let si ještě muži rádi hráli na hlavy rodin a židle s područkami měly tak ve světnicích své místo.

Dneska už jsou domácí trůny s područkami na obtíž. Tak jsme tuhle židli u nás doma vyřadili do kouta.

Možná si, sestry a bratři, řeknete, proč vlastně pletu nějakou židli do kázání. Přišla mi tak nějak na mysl, když jsem se v tom dnešním biblickém textu dočetl o tom, jak Ježíš „usedl po pravici Božího majestátu na výsostech“.

Představil jsem si noblesní trůn s vysokým opěradlem, masivními područkami a bytelným štokrdletem na nohy. Hned vzápětí jsem si ale vzpomněl na tu naši židli v koutě.

Takovéhle sezení mi s Ježíšem nejde moc dohromady. On, který se narodil v chlévě – a trůn?

On, který byl stále mezi lidmi, pozvedal chromé, léčil málo-mocné, zastával se chudých a bezvýznamných, přátelil se s lidmi na okraji?

On, pro kterého nakonec zbyla pouze královská koruna z trní?

Kdepak. Myslím, že na trůnu s područkami by se Ježíš nemohl cítit vůbec dobře. Jak si potom ale tuhle informaci o Ježíšově usednutí na trůn po Boží pravici vysvětlit?

Rituál. Trůny jsou dobré pouze pro rituály, jinak jsou celkem k ničemu. I ta naše židle je tu a tam vzata na milost a to zejména, když má někdo z rodiny narozeniny. Oslavenec na ní usedne a všichni mu zazpíváme „Happy birthday“ a on pak už jen přijímá gratulace a dárky.

Pro takové příležitosti je trůn s područkami dobrý. A právě takový rituál má na mysli autor listu Židům. Chce nám sdělit, že po Ježíšově vzkříšení, kdy se zanedlouho na to odebral nahoru, konala se v nebeském svatostánku velkolepá inaugurační slavnost.

Ježíš byl s titulem Boží Syn slavnostně instalován do pozice Božího spoluvládce. Usedl na trůn hned vedle Nejvyššího a to jednoduše znamená, že byl prohlášen na rovného Bohu, že mezi nimi není rozdíl.

Na tuhle nebeskou událost máme od té doby pamatovat protože je pro nás všechny a celý svět strašně důležitá. Proč? No, protože jestliže byl Ježíš posazen na trůn hned vedle Hospodina, takříkajíc jemu na roveň, pak se všechno jeví v jiném světle. Konečně s určitostí víme, jak Bůh vypadá, jaké má názory a postoje a jak jedná! Je to jasné, Bůh je ve všem stejný jako Ježíš.

Kdo ovšem tuhle velkou inaugurační slavnost v nebesích nepokládá za důležitou, komu nic neříká a kdo ji nebere vážně, tomu se může stát, že si vytvoří nějakou svou vlastní představu, jak Bůh vypadá a jak jedná.

A že jich za dobu, co svět světem stojí, už nějakých bylo! Naposledy když se objevila coronavirová pandemie. Hned se vyrojily hlášky, že Bůh trestá vzpurné lidstvo a jeho uvolněné mravy. Ale i bez pandemie se vždycky najdou lidé, co se zamilují do představy rozzlobeného Boha, který všechny „bezbožné“ zničí a případně nakonec planetu Zemi rovnou podpálí.

Vždycky se najdou lidé sektářsky přesvědčení o tom, že Bůh bude laskavý jenom k nim samotným, ale všichni ostatní propadnou jeho hněvu. Vždycky se najdou lidé, kteří se cítí být Bohem pověřeni neustále ty druhé poučovat, peskovat a zatracovat protože se jim zdá, že nesplňují nějaké Boží podmínky.

Problém je, že si neuvědomují, kdo že to tam nahoře byl před dvěma tisíci lety inaugurován na krále králů a pána pánů. Nechtějí vědět, že Ježíš usedl na trůn po Boží pravici a stal se měřítkem všeho, co jest, mimo jiné i našeho uvažování a jednání. V Ježíšových slovech a činech se s žádným zuřivým a nelitostným Bohem nesetkáme. V jeho podání je Bůh vždycky nekonečně laskavým, milosrdným a trpělivým Otcem.

Při pohledu na Ježíše usazeného na slavnostním trůnu, musíme všechny naše původní, často pokroucené a někdy i falešné představy o Bohu přehodnotit.

„Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu,“ píše autor listu Židům. Rád by, abychom vzali na vědomí, že to nejlepší a nejsrozumitelnější, co nám chce Bůh říct, je Ježíšův příběh. Lépe už to nejde.

Proroci sice vyřizovali Boží vzkazy, ale znáte to. Vzkazovat něco po druhých nebývá vždy nejlepší způsob komunikace. Po cestě se vždycky něco ztratí, něco se přidá, případně se posunou důrazy. Ne že by na proroky nebyl spoleh, jenom jsme my lidé v pokušení si něco sami dovysvětlit, něco pokroutíme a něco si vyložíme jinak.

A tak se Bůh rozhodl stát se člověkem. Aby nám byl co nejbliž, abychom mohli konečně odložit všechny naše pokřivené a někdy i falešné představy o tom, jak Bůh vypadá a jak jedná. Abychom se s ním mohli osobně setkat v postavě Ježíše z Nazaretu.

A ten, kdo tohle setkání neodmítne, pozná Boha takového, jakým skutečně je. Laskavého, milosrdného a nekonečně trpělivého Otce, který rozhodně nesedí nehybně na trůnu s vysokým opěradlem, masivními područkami a bytelným štokrdletem na nohy, nýbrž je aktivní. Asi tak jako onen otec v Ježíšově podobenství, který běžel vstříc svému synkovi lúzrovi vracejícímu se z marnotratné cesty domů.

Bůh nám na našich cestách běží naproti, a co víc, stává se jedním z nás, uzdravuje naše posedlosti, zastává se nás v naší nouzi a bezradnosti, a ukazuje nám cestu pokoje. Takový je Bůh, kterého můžeme vidět v Ježíši Kristu. Přišel a přichází ne aby si nechal sloužit, ale aby sloužil, aby nás zachránil před sebou samými. Právě o tom jsou Vánoce.

Aby podtrhnul, co nám chce naléhavě sdělit, autor listu Židům ještě přidá jeden tak trochu filozofický pojem. Ježíš je prý výrazem Boží podstaty. Co si tak pod tím představit?

V řeckém znění je smysl lépe patrný. Má na mysli razidlo, kterým se tenkrát razily mince. Na každé byl tenkrát obraz panovníka, otisk jeho podoby. Jednou se Ježíše jeho protivníci záludně zeptali, jestli se má platit daň císaři nebo ne. Ježíš tenkrát ukázal na obraz císaře na minci a reagoval slovy: Co je císařovo, dejte císaři, co je Božího Bohu.

Pozemští panovníci rádi zanechávají své obrazy na mincích, v naší době na facebooku nebo twitteru. Dávají tím najevo, že něco znamenají, že drží v rukou otěže moci.

Bůh zanechal svůj obraz jednou provždy v postavě Ježíše Krista. Toho, který se narodil v chlévě a zemřel na kříži. Nečekejte nějaké jiné, další zjevení, nějaké další otisky a razítka. Jednou provždy už víme, kdo je Bůh a jak s námi a s naším světem jedná.

Trůn tam v tom nebeském svatostánku je momentálně odstaven v rohu. Už dávno je po inauguraci.

Nyní je Bůh v Kristu opět v práci, je s námi, ukazuje cestu pokoje a pomáhá nám nést všechno, co nás tíží, a také odhazovat všechno, čím se zatěžujeme zbytečně. Vánoce jsou krásné svátky, zvlášť když si uvědomíme, kdo že se nám to narodil!

PeČ

SPCH 26. 12. 2021 (2. svátek vánoční)

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)